

ויעוד נשמה רוח ונפש של אדם, הן תקיעת פרועה שבריהם. הנפש בלב, וזה שברם, כמו שנאמר לב נשבר ונרכח. הנשמה במת, וזה תקיעה. הרוח בכנפי ראה, שנושבים על הלב שהוא אש دولקת, ואם לא, היה דולק כל תגורף, וסוד הדבר - פנוי יונה נחפה בקסף וגומר, והרוח בלולה מאש ומים, ומושום זה הוא פרועה, ועליו נאמר אשרי העם יודיע פרועה, משומש שהנשמה היא נשמה חיים, בינה שנוטלה מכך מה, נפש מלכות תבוננה, רוח תפארת, והוא הדעת שכול את שנייהם, עליו נאמר יכדעת חדרים ימלאו.

ומבינה הגבאים, והם נצח והוד, וממלכות בתוכים, והם חסד וגבורת תורה פפארת, תורה פול כלם, והכל עומד על עמיד אחד, וזה צדיק יסוד עולם.

בבבב וטהול זה סמא"ל ונח�. הבהיר אש אדמָה, המרה אש ירקה, טחול אש שחורה, יותרת כלולה של כלם. בבד וטהול - סמא"ל ונח"ש, בבד - אל אחר, מרה - סם המרות שלו, טחול - נחש הנקבה שלו, חלב טמא, ומירה היא חרבו של מלך המות, כמו שנאמר ואחריתה מירה כלענעה מדיה כחרב פיות. ובתורה טהורת טמאה, עבר מן העולם. בבד וטהול זה סמא"ל ונח�, שהם אל אחר) וכבר שהוא אל אחר כהרשות ששהוא רוח, עבר מן העולם, טחול שהוא נחש בשברים שהוא נפש, עבר מן העולם, מירה שהוא סם המות בטקיעה, עברת מן העולם.

אשרי הוא מי שכול נשמה ורוח, עם הנפש בקהל של התורה, שבתורה התמצא, שכל מי שאיןו

ויעוד נשמה ורוח ונפש דבר נש, איןון תקיעה פרועה שברים, נפשא בלבא ורקא שברם, כמה דעת אמר לב נשבר ונרכח, נשמה בא מוחא ורקא נשמה בכנפי רוחא בלבא, רוחא בלבא נור דליק, ואם לאו היה דליק כל גופא, ורקא דמלחה בנפי יונה נחפה בקסף וגומר (שם סח י). ורוחא כליל מאש ומיא, ובגין דא איהו פרועה, ועליה אתרמר (שם פט טז) אשרי העם יודעי פרועה, בגין דנסמיה איהו נשמת חיים, בינה דנטלה מחייבת מה, נפש מלכות תבוננה, רוח תפארת, ואיהו דעת פليل פרועיה, עליה אתרמר (משל כד) ובדת עדת חדרים ימלאו.

ומבינה נביאים, ואיןון נצח והוד, וממלכות כתובים ואיןון חסיד וגבורת תפארת תורה פليل כליהו, וכלא על עמידא חד קיימא זדא (משל יכח) צדיק יסוד עולם.

בבבב וטהול דא סמא"ל ונח"ש, בבד אשא טומקא, מירה אשא ירוקא, טחול אשא אוכמא, יותרת פليلא דבליהו, בבד וטהול סמא"ל ונח"ש, בבד אל אחר, מירה סם מות דיליה, טחול נחש נוקבא דיליה, חלב טמא, ומירה איהו חרבא דמל'אך המות, כמה דעת אמר (שם הד) ואחריתה מירה כלענעה מדיה כחרב פיות, ובאוריתא דאייהי סם חיים אי נשמה טמא אתעברה מן עלםא, (בד וטהול דא סמא"ל ונח"ש, איןון אל אחר), וכבר דהוא אל אחר בטרואה דאייהו רוחא מתעברה מן עלםא, טחול דהוא נחש בשברים דאייהו נפש מתעברה מן עלםא, מירה דהוא סם המות בתקיעה מתעברה מן עלםא.

ובאה איהו דבליל נשמה ורוחא עם נפשא בקהל דאוריתא, דאוריתא,

עוסק בתורה מחייב נשותו, רוחו ונפשו מעלה ומטה, וויתרת הכבד היא זונה, שיגרים היא, לכל אלהים אחרים מחייבת, ולמה נקראת יותרת הכבד? אלא אמר שעה נזונה נזונה עם כלם, נזונה שיריים לבעה, ועליה נאמר כי بعد אשא זונה עד כפר לחים, שהיא מתחממת מפבר, ותחול הוא שחוק הכסיל, ועליו נאמר אם ראתך רשות שהשעה משחחת לו, אל תתגרה בו, מושום שזו שאלת מהותית, שנאמר בו צדיק ממנו בועל, אבל צדיק גמור אינו בועל, הכבד פועס והורג.

לב מבין, לב יודע, לב רואה, הלב הוא שכינה, שלא נוטלת אלא דם צח, שהוא קרבן של תפלה נקיה בלי חטאיהם ובלי פטלה, ומרקיבתה לבעה את היפה שבכל.

אבל יותרת הכבד לא נותנת לבעה אלא שיריים ופטלה, וממי הוא בעלה? (טהול) אבל אחר, ומה שיריים הלו שנותל ממנה, נעשה דם טחול חשוף ושהור, הוא הנחש הרמא שפתח את חינה, שהוא הלב, וגרם לה מות. והרי שני בתי הלב הם, את מי מהם הוא פתח? אבל אותו של שמאל, שנאמר בו לב כסיל לשמאלו, ועליו נאמר ומוצא אני מר מפה את האשה. לב חכם לيمינו, זו אשת חיל עטרת בעלה, עליה נאמר מצא אשה מצא טוב, מצא טוב, שהוא יציר הטוב מkolvo של אדם, עליה נאמר להנימ ברכה אל ביתך, ברפת יהו"ה היא תעשיר, עליה נאמר ראה חיים עם אשה אשר אהבת.

quia בקיון השכינה המתחוננה

אתפקפוץ, אבל מאן דלא מתעסק באוריינט חליש נשמתיה רוחיה ונפשיה עילא ומתא, וויתרת הכבד איה זונה, שיירין איהו לכל אלהים אחרים מתחקפא, ואמאי אתקריאת יותרת הכבד, אלא בתר דעתך נאפק עם כלו, יהיבת שיירין לבעה, ובעלה אתמר (שם ד) כי بعد אשא זונה עד כפר לך, דאייה אתתחממת מפבר, ויחול (דף ע"ב) איה שחוק הכסיל, ועליה אתמר אם ראתך רשות שהשעה משחחת לו אל תתגרה בו, בגין דאייה שאלת מהותית, דאתמר ביה צדיק ממנו בועל, אבל צדיק גמור אינו בועל, בבד פועס וקטיל.

לב מבין, לב יודע, לב רואה, הלב איה שכינה, דלא נטלא אלא דם צח, דאייה קרבנה דצלותא נקיה בלא חוביין ובבלא פטלה, וקריבת לגבי בעלה שופרא דכלא. אבל יותרת הכבד לא יהיבת בעלה אלא שיירין ופטלה, ומאי ניהו בעלה (טהול) (ס"א בבר) אל אחר, ומאלין שיירין דעתיל מנה אתעביד דם טחול חשיך ואוכמא, הוא נחש רמא דפתיה לחיה דאייה לבא, וגרם לה מותא. וזה תרי כתני לבא אינון למאן פתיה מניעיהו, אלא ההוא דשמאל א אתמר בה (קהלת ז) לב כסיל לשמאלו, ועליה אתמר (שם ז) ומוצא אני מר מפה את האשה, לב חכם לימינו דא אשת חיל עטרת בעלה, בעלה אשה מצא אשה מצא טוב, דאייה אתמר (משל י"ח כב) מצא אשה מצא טוב, דאייה יציר הטוב מזליה דבר נש, בעלה אתמר (יחזקאל מד' ל) להנימ ברכה אל ביתך, ברפת יהו"ה היא תעשיר, בעלה אתמר (קהלת ט) ראה חיים עם אשה אשר אהבת.

אידי בדיוקן דשכינה תפאה כלילא מעשר, וアイיה גר מצוה, ורוחח